

ŽIVOTOPIS

PŘÍBĚH JOSEFA BUKÁČKA

Pan Josef Bukáček se narodil 18. února roku 1932 na Českomoravské vrchovině, v malé obci Zubří ležící 3 km od Nového Města na Moravě. Rodinu tvořila maminka Josefa, rozená Tulisová, která pracovala v mlékárně, tatínek Josef Bukáček, bednář zaměstnaný v Modřicích u Brna, dědeček a nemocný strýček. V roce 1936 byl malý Josef jako čtyřletý očitým svědkem toho, jak mu otce během letní bouřky zabil kulový blesk.

Maminka se za 3 roky znovu vdala za Václava Filipiho, dědeček zemřel a do rodiny postupně přibýlo dalších 5 dětí. Otčím pracoval v lese, ale rodina byla závislá na hektaru půdy, 2 kravách, 2 prasatech, pár slepicích a koze. Život to byl nesmírně chudý, zejména za Protektorátu Čechy a Morava. Na to období vzpomíná pan Bukáček jako na čas hladu a bídy - chodil žebrať mouku do nedalekých mlýnů, oblékal se do šatů z obarvených lněných pytlů od mouky, obuv mu dělal švec ze starých neopravitelných bot a jasanových podrážek. Od malička byl zvyklý pomáhat rodičům a manuálně pracovat.

Pan Bukáček vychodil 8 tříd obecné školy, další vzdělání si doplňoval v průběhu života samostudiem a praxí. Po válce pracoval v nově založené firmě Chirana v Novém Městě na Moravě, kde se vyráběly vrtáčky, zubní frézy a chirurgické nástroje.

V roce 1952 nastoupil základní vojenskou službu. Narukoval na Šumavu, na Čerchov v Českém lese, byl u pohraniční stráže. V roce 1954 ho převedeli na sever republiky, do Varnsdorfu. Končil jako oficír v Dolní Poustevně.

V roce 1957 nastoupil do Severočeské armaturky, kde díky svým zkušenostem a dovednostem získaným v Chiraně seřizoval a obsluhoval automaty. Kvůli značnému hluku má bohužel dodnes poničený sluch. Později dělal ve firmě, která byla v roce 1966 začleněna do podniku koncernu SIGMA Olomouc, vedoucího odbytu.

V roce 1968 byl vyloučen kvůli svému nesouhlasu se vstupem vojsk Varšavské smlouvy z KSČ (do strany vstoupil již v 16 letech na popud svého strýce, přesvědčeného komunisty). Aby nebyl vyhozen z práce, podal sám výpověď. Okamžitě o něj projevil zájem nejen národní podnik Velveta, ale i Městský národní výbor ve Varnsdorfu, kde nakonec dělal 7 let vedoucího odboru. Dalších 12 let byl úspěšným a oceňovaným nákupčím ve firmě Rukov (dnes HAAS+SOHN Rukov) vyrábějící krbová a olejová kamna.

Jeho celoživotní velkou láskou jsou hodiny a hodinky, které léta sbírá. Velmi si váží výsledků poctivé lidské práce a umu. Dodnes zachraňuje a neváhá nechat zrekonstruovat nejen staré hodiny, ale i kusy nábytku.

Pan Bukáček je ženatý. S manželkou Alenou, se kterou se seznámil ve Varnsdorfu, má syna Pavla. Radost mu dělají jeho 2 vnuci a - zatím tři - pravnoučata. Navzdory věku má stále výbornou paměť. Ochotně a poutavě vypráví, potěší ho milá návštěva. Říká, že po mamince zdědil smysl pro humor a radost ze života.

Mladým lidem by vzkázal: „**Lidi, nekuřte!**“

Životní motto: „**Neubližovat.**“

Použité zdroje:

- nahrávka rozhovoru s panem Bukáčkem
 - <https://www.vojensko.cz/objekty-ps/sekce-00105-pohranicni-roty-19-bps/polozka-01927-5-rps-varnsdorf?image=22#detail-foto>
 - <https://www.medin.cz/historie>
 - <https://www.sca.cz/>
 - <https://www.sigmagroup.cz/historie/>

Zpracovali: Barbora Artyszková, Monika Bikárová, Kateřina Bjačková, Marie Anna Bubna – Litic, Klára Zajíčková ze ZŠ Varnsdorf, Edisonova 2821, pod vedením paní učitelky Jindry Zíkové a za pomoci paní učitelky Hany Vaňkové.